

MODTAGET

17 NOV. 2006

Parlamentarisk Afdeling

DET DANSKE TEATER

Hvidkildevej 64 · 2400 København NV · Tlf. 38 34 55 55 · Fax 38 19 44 56
detdansketeater@detdansketeater.dk · www.detdansketeater.dk

Kære Kulturudvalgsmedlem.

Kulturudvalget
KUU alm. del - Bilag 56
Offentligt

*** Jeg fremsender hermed Det Danske Teaters repertoire for sæson 07-08.

Opgaven i år har jo været at sammensætte et alsidigt og bredtfaavnende repertoire af kvalitet, men også at sammensætte et repertoire, der vil kunne tiltrække og fastholde provinsens publikum som pt. er meget stort. I øjeblikket er der jo stor usikkerhed ude i teaterforeningerne om det økonomiske grundlag for deres arbejde fremover, der er endnu ikke meldt konkrete tal ud og min frygt går selvfølgelig på at man af usikkerhed ikke tør så meget som man turde året før.

Jeg medsender samtidig en kronik Malene Schwartz har skrevet mod den påtænkte fusion mellem Det Danske Teater og Folketeatret og en kommentar fra mig, som jeg håber vil blive bragt senere i samme avis. Jeg er opmærksom på at Malene Schwartz og Folketeatrets bestyrelse har konsulteret kulturudvalgets medlemmer og plæderet for de synspunkter som kronikken omhandler. Jeg har ikke rigtigt været på banen af grunde, jeg blandt andet nævner i min kommentar, men jeg synes at det er vigtigt at I nu også får et synspunkt fra mig, som jo er aktiv deltager i og for den påtænkte fusion.

Sluttelig en tak for sidst, jeg synes det var et rigtigt godt initiativ, mødet om Peter Spies rapporten, og deltager meget gerne i kommende meningsudvekslinger om teatrets arbejde og vilkår.

Bedste hilsner

Waage Sandø

*** Repertoirematerialet ligger til udlån/gennemsyn i 2. udvalgssekretariat ved henvendelse til Gitte Ravn Jensen, lokal 5533.

Den rigtige beslutning

Malene Schwartz argumenterer i kronikken, Politiken d. 15.11 under overskriften "Den forkerte beslutning" mod den påtænkte fusion mellem Folketeatret og Det Danske Teater. Jeg værdsætter Malene Schwartz, som et fint og dygtigt teatermenneske og ville nødigt i polemik med hende. Jeg var i den tro, at så længe forhandlingerne pågik, var der en gensidig aftale om ikke at gå i offentligheden for ikke at forstyrre forløbet. Derfor min tavshed om sagen.

Hvis Malenes argumenter for ikke at fusionere, er rigtige, så må ham Sandø, der jo går ind for en fusion, jo være en tosse. Derfor denne kronik.

Malene henviser til Folketeatrets historik og går tilbage til 1807. Selv er jeg nu mere optaget af situationen i dag. Det er korrekt, at da Preben Harris forlod Folketeatret i 2001 blev der i den sæson solgt over 75.000 billetter til en 7-8 egenproduktioner på Store Scene, Hippodromen og Snoreloftet og det er jo sådan det fortsat burde være.

Hvad er der så sket siden 2001 med det store folkelige teaterhus midt i København? Folketeatret har været ved at gå konkurs flere gange og har måttet tilføres ekstra kapital udover de årligt bevilligede ca. 20 mio. kroner.

Med udgangen af sæson 04-05 havde teatret en egenkapital på minus 10 mio. kroner. Hippodromen var blevet lukket og de sidste to sæsoner, har Folketeatret for de årlige 20 mio. tilskudskroner nyproduceret én forestilling på Store Scene pr. sæson. En familie/juleforestilling i sidste sæson, der gentages i denne og dertil en familieforestilling i denne sæson. Fra at være et rigt og driftigt teaterhus med mange scener i 2001 fremstår Folketeatret i dag som et familieteater med én årlig produktion. Når man nu ligefrem taler om overskud, skyldes det, at teatret er barberet ind til benet og tvinges til at bruge tilskudskronerne til at betale gæld i stedet for at producere teater. Jeg har selv været på Folketeatret under Preben Harris, både som skuespiller og instruktør i den rige tid, og må ærligt indrømme at denne udvikling er smertelig at opleve. Det må der gøres noget ved, hvorfor fusionen ikke er en forkert men derimod en rigtig beslutning.

Med reference til det historiske bon mot: "flere og flere går om ad Nørregade" forventer Malene Schwartz at "ca. 50.000 gæster vil gå i Folketeatret inden sommeren 2007". Det oplyses ikke, at en af de forestillinger publikum vil gå ind til og som forventes at blive set af over 20.000 er Det Danske Teaters produktion "Midt om natten". En forestilling som Folketeatret overtager fra Det Danske Teater efter eget ønske vel at mærke. "Midt om natten" spiller netop nu rundt i landet for totalt udsolgte huse, hvilket også gælder Det Danske Teaters to øvrige produktioner i efteråret; i alt tre produktioner som ses af omkring 75.000 publikummer. Når Malene påpeger at "Turnéteater er bygget til turnélivet og skabt til også at kunne fungere i gymnastiksale og på mindre spillesteder. En turnéforestilling syntes ofte fejlplaceret og vil ofte tage sig mindre heldigt ud på en scene som Folketeatrets" virker det som om hun er helt uvidende om, at der i provinsen disse år opføres kulturhuse som aldrig før. Spillesteder som huser Det Danske Teaters forestillinger og som ikke bare matcher Folketeatrets størrelse, men i visse tilfælde langt overgår den.

Bare i denne sæson er der åbnet to nye velfungerende kulturhuse, til afløsning for netop de gymnastiksale, som har overlevet sig selv.

Presset på dansk teaterliv er hårdt i disse år. Tilskud og indtægter kan ikke matche udgifterne. Fremskrivningerne dækker ikke de faktiske meromkostninger og der er ingen dækning for de fordyrende overenskomster, som teatrene tvinges til at indgå.

Det virker ikke som om det offentlige, for nærværende, er på vej med forøgede bevillinger og hvad skal teaterfolkene så gøre?

Ja, i min optik tænke kreativt og fantasifuldt og finde ud af, hvordan vi kan udnytte ressourcerne bedre og få mere teater, hvilket ikke nødvendigvis er lig med dårligere teater. I København er det særlig slem. For kort tid siden lukkedes Gladsaxe Teater, forleden drejede Privatteatret nøglen om

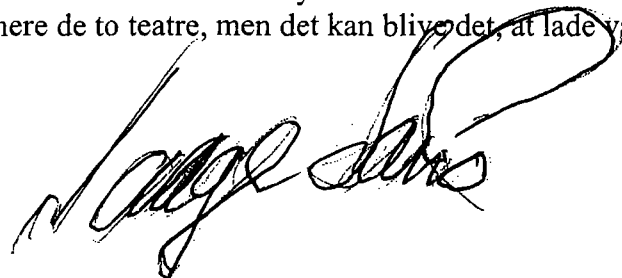
og min frygt er selvfølgelig, at et teater som Folketeatret ikke kan fortsætte med så lille en produktion for et tilskud på over 20 mio. kroner. Lad os se at komme ud af starthullerne for at opruste Folketeatret til et levende og alsidigt (også for voksne) teaterhus i København og samtidigt sikre provinsens teaterliv.

Folketeatrets nævnte samarbejdsplaner med landsdelsscenerne i provinsen gør det ikke. For det første har landsdelsscenerne afvist at binde sig til et fast samarbejde, så hvad der kan komme ud af det bliver ad hoc. Hvis det involverer andet end dekorationer og en instruktør er det utrolig dyrt da der går en dagsgage oveni til hotel og diæt. Man kan måske køre dagligt mellem Odense og København men ikke til Ålborg. Jeg tror, at Det Danske Teater med den styrke som teatret har, vil kunne løfte Folketeatret fremad og også selv profitere af det. Blandt de subventionerede teatre med repertoireforpligtelse er Det Danske Teaters landets største skuespilteater med op mod 150.000 publikummer pr. sæson. Et publikumstal, der har været nogenlunde konstant de seneste sæsoner, hvad der er værd at notere sig i en periode med nedgang i de subventionerede teatre. Det Danske Teater spiller et bredt favnende repertoire med nyt dansk (sidste sæson fik vi årets Reumert for bedste nye danske dramatik med forestillingen Brændes), klassisk taletæter, musik og familietæter. 14 forskellige produktioner, de to sidste sæsoner, spillet over 700 gange for et samlet tilskud på 46 mio. kroner. Til sammenligning spillede Folketeatret to familiefestillinger og en reprise vel ca. 125 gange for et tilskud på 40 mio. kroner. Fusionen giver mulighed for at få mere teater til et større publikum for de midler vi nu engang modtager. Det er en mulighed for at udnytte fælles kræfter i administrationen og teknik, udnytte andre synergieffekter de to teatre imellem for derigennem at lede flere penge ud i det væsentlige nemlig produktion af teater. Og selvfølgelig skal der skabes teater, der klæder og fungerer på Folketeatret. Det fusionerede teater skal producere forestillinger 1. der udelukkende spilles på Folketeatret 2. Forestillinger der eventuelt derefter kan spilles rundt på landets store musik- og kulturhuse matchende Folketeatrets sceneforhold 3. Forestillinger udelukkende produceret med henblik på turné, og endelig 4. Forestillinger, der kan klæde både København og provinsen. Flere kunstnere på Folketeatret og på landevejene, større udbud til publikum samt længerevarende engagementer. I den kommende sæson spiller Det Danske Teater to forestillinger, der har spillet i København denne sæson. Begge meget velegnede til at bringe på turné. Hvis disse forestillinger oprindeligt var produceret til både at spille på teatret i København og derefter til turné, havde det haft en økonomisk frigørende effekt i størrelsesordenen 1-1.5 mio. kroner og dermed givet grobund for en tredje produktion. "Nu er vi henne i november måned" konstaterer Malene. Det kan jeg kun give hende ret i; det hun formodentlig mener, er at der har været en alt for langvarig forhandling mellem Det Danske Teaters og Københavns Teaters bestyrelser om det overordnede fusionsgrundlag. Tekstgrundlaget har stjålet tid og det har knebet med at få snakket kunst. Den første offentliggørelse fandt sted d. 15. maj 2006 og nu 6 måneder senere er vi endnu ikke landet, men bør gøre det meget snart. Det besværliggør den kunstneriske planlægning, som nu presser sig på, men det umuliggør den ikke.

For der er udarbejdet et visionsoplæg og en overordnet målsætning for, hvad det fusionerede teater skal på det kunstneriske område. På baggrund af samtaler med alle medarbejdere på såvel Det Danske teater som Folketeatret er der påbegyndt et analysearbejde med henblik på en god organisationsplan og der er udarbejdet såvel et materiale, der kan bruges til at belyse synergieffekten på basisomkostningerne samt en overordnet repertoireplan for den kommende sæson, der belyser synergieffekten i produktionsleddet.

Alt sammen med frigørende økonomi til at styrke det kunstneriske udtryk.

Så jeg tror ikke, det bliver en katastrofe at fusionere de to teatre, men det kan blive det, at lade være.

Den forkerte beslutning

MALENE
SCHWARTZ

At slå Folketeatret sammen med Det Danske Teater duer ikke – men Københavns Teaters bestyrelse vil ikke tage stilling til alternativet.

Malene Schwartz er direktør for Folketeatret, tidligere bl.a. for Aalborg Teater, Aveny og Bristol Teatret.

»FLERE OG FLERE går om ad Nørregade«.

Sådan lød sloganet for det gamle Daells Varehus. Og nu kan det bruges igen. Efter en række turbulente år er Folketeatret atter et tilløbsstykke, der får publikum i tusindvis til at strømme til det gamle teater i Nørregade. Allerede på nuværende tidspunkt har det solgt 38.000 billetter til indeværende sæson, og vi forventer, at cirka 50.000 gæster vil gå om ad Nørregade inden sommeren 2007.

Derfor blev jeg mildest talt chokeret, da Københavns Teater i maj i år offentliggjorde sin strategi, der for vores vedkommende indebærer, at Folketeatret skal fusionere med Det Danske Teater. Hvis det sker, risikerer vi, at Folketeatret atter vil gå hårde tider i møde. Ja, vi risikerer mere end det.

Vi risikerer, at en fornem tradition for på et af landets allerbedste teatre – at værne om og udvikle det folkelige teater går til grunde. Og det gør vi, fordi Københavns Teater dels ikke har analyseret, hvad en fusion af Folketeatret og Det Danske Teater i realiteten vil indebære kunstnerisk og økonomisk, dels har gjort sig både blind og døv over for vores velunderbyggede, alternative forslag om fremtidige samarbejdsaftaler med de tre landsdelsscener i Aalborg, Århus og Odense.

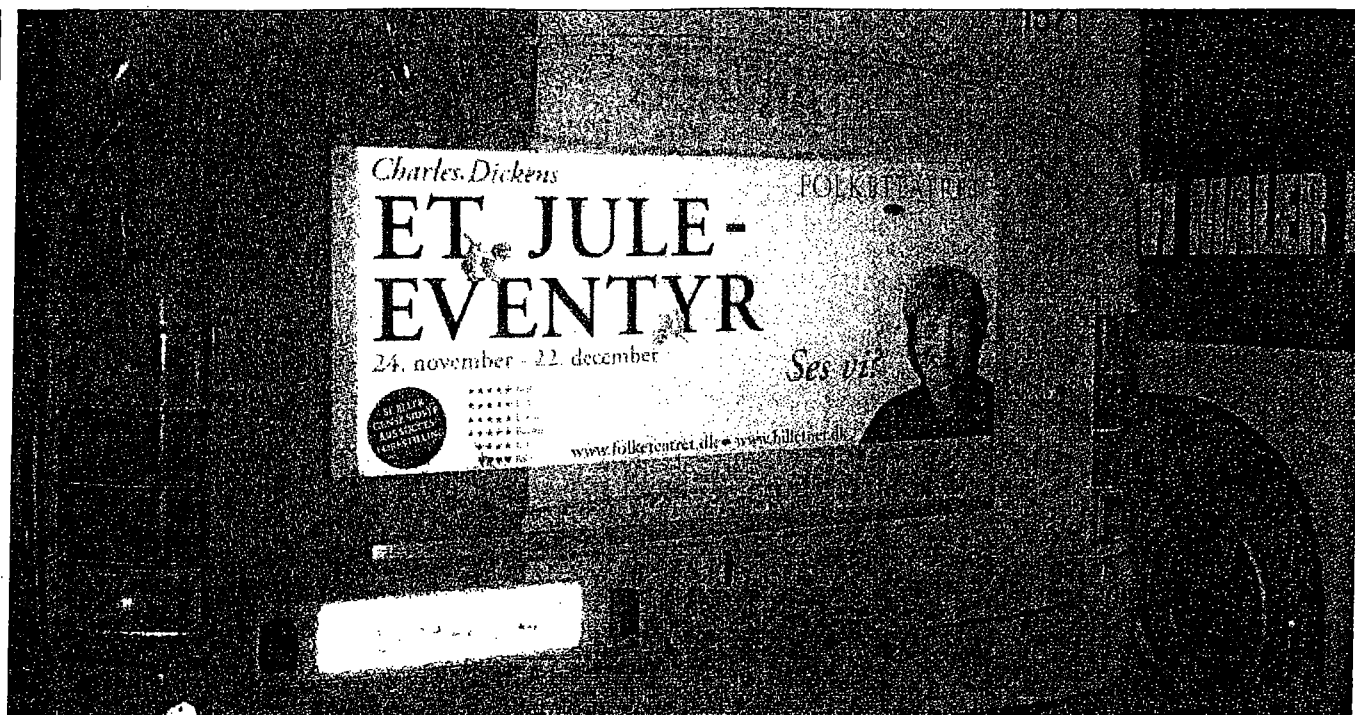
MEN LAD OS spole tiden lidt tilbage. For hvad er det for et fundament, Folketea-

tret er bygget på? Begrebet 'folkeligt teater' optræder første gang i København i 1807. På den tid havde Det Kgl. Teater monopol på teaterforestillinger inden for Københavns volde og også stor indflydelse på, hvad der blev spillet uden for voldene – ligesom for øvrigt i resten af landet.

Teaterglade folk mente imidlertid, at Det Kgl. Teater ikke skulle være alene om dække behovet i hovedstaden, og så lagde de hovederne i blød. I 1817 blev der fremlagt en plan om et folkeligt teater, der bl.a. skulle arbejde på, at »de lavere Klassers ledige Timer kunde blive udfyldt med uskyldig Morskab, som ikke alene ville hæmme omløb af mangel og utidig Mening, men også formindske brugen af stærke Drikke...«.

Bygningerne, der siden kom til at huse Folketeatret, blev brugt som bl.a. koncertsal, ridehal, cirkusmanege med elefanter og hele pibetøjet foruden som politisk samlingssted. Men i april 1857 overtog H. W. Lange hele herligheden. Og efter en rask ombygning åbnede Folketeatret 18. september 1857.

Vi springer nogle år frem i tiden, forbi Herman Bang, Betty Nansen og mange af de andre, der har arbejdet på og for Folketeatret. I vores egen tid er det især Preben Harris, der huskes. Han overtog direktørposten i 1971. Og i løbet af sin direktørperiode udvidede han teatret, så Store Scene blev suppleret af intimsenerne Sno-reloftet, Ung Scene og Hippodromen.

SES VI? Busserne kører igen om ad Nørregade. Flere og flere publikummer gør ligeså. Københavns Teater er illeglad.
 – Foto fra Folketeatret.

Bygningen fik en gennemgribende og nødvendig renovering i årene 1988-1991, og teatret står stort set som dengang, her godt 15 år efter.

Preben Harris eksperimenterede, men han præsenterede også klassikerne. Samtidig samlede han familier om 'Nøddebo

Præstegaard', 'Et Juleeventyr' og musicals som 'Skatteøen' og 'Nattergalen' og fik således fat i et bredt og trofast publikum. I 2001 sagde han farvel og tak efter 30 år. I hans sidste sæson løste 75.538 personer billet alene til Store Scene.

I de efterfølgende år var teatret desvær-

re præget af økonomisk kaos, mange chefskifter, manglende kunstnerisk styring, dårlig omtale og svigtende salg. Publikum forsvandt. Det folkelige teater var nærmest erklæret dødt.

DET VAR DEN situation, jeg gik ind til, da

Den folkerte beslutning

jeg i 2005 blev opfordret til at lede Folketeatret. Og jeg var ikke i tvivl om kuren: Teatret skulle have en folkelig profil igen. Alene navnet forpligter.

Ved min tiltrædelse i fjor relancerede vi derfor Folketeatret som et teater for hele familien. Det kunne hurtigt mærkes, at strategien er den helt rigtige. Publikum har igen fået tillid til, at det i Folketeatret er sikret en stor oplevelse af høj kunstnerisk kvalitet. Økonomisk er underskuddet vendt til overskud, vores forestillinger får gode anmeldelser, og Folketeatret er atter på det kulturelle landkort.

Men hvorfor i alverden så straffe os ved at nedlægge Folketeatret som selvstændigt teater?

Københavns Teater skylder os stadig en forklaring. Foreløbig ved vi kun, at strategien i sin enkelthed går ud på, at Folketeatret og turnéteatret Det Danske Teater skal fusioneres. Det er samtidig besluttet, at Det Danske Teaters direktør, Waage Sandø, skal være direktør for det fusionerede teater. Ved at lave produktioner, der kan spille på Folketeatret og siden på turné (eller omvendt), forventer man fra Københavns Teaters side en synergieffekt og ikke mindst en væsentlig besparelse. Spørgsmålet er blot, om der vil komme en positiv synergieffekt ud af at fusionere to så forskellige teatre, og om der overhovedet er nogen besparelser at hente. Det mener jeg ikke er tilfældet.

Folketeatret og Det Danske Teater har hver især en sund økonomi, en klar profil og et trofast publikum. Det vil Københavns Teater nu sætte over styr for i stedet at lave et stort teater. På papiret en enkel handling - i praksis en katastrofe.

Siden lanceringen af Københavns Teaters strategiplan har Folketeatrets bestyrelse og ledelse, som nævnt, efterspurgt det grundlag, der har ført frem til anbefalingen af en fusion med Det Danske Teater, herunder især en økonomisk beregning samt en kunstnerisk vision.

Det har siden hen vist sig, at strategien er udarbejdet, uden at der eksisterede et konkret fusionsgrundlag. Vi skriver nu november måned, og vi har på Folketeatret endnu ikke fået fremlagt et eneste godt argument for den planlagte fusion. En fusion, som vi mener, er en helt igennem forkert beslutning.

Problemstillingerne er mange, og jeg vil her gøre rede for nogle af dem:

1. DE TO TEATRE kan noget forskelligt og har succes hver især. Men det betyder ikke, at vores forestillinger bare kan overføres fra det ene teater til det andet. Turnéteater har alle muligheder for at blive godt, hvis præmissen er turnéteater, og forestillingen er indrettet og skabt ud fra de betingelser. Teater på Folketeatret er godt, når vi bruger scenens muligheder optimalt. Det har vi pligt til. Over for publikum, skatteydere og politikere.

Folketeatret er således et klassisk og bevaringsværdigt teaterhus i hjertet af København med flere scener og et stort teknisk apparatur. Teatret har et af Danmarks smukkeste og bedst fungerende teaterum, og teatrets Store Scene er skabt til store scenografier. Her er drejescene og højt til loftet, hvilket giver plads til scenografitræk, her er orkestergrav, sidescene m.m. Her kan store forestillinger folde sig ud til fryd for publikum, der ind-

fanges i illusionens verden på de 600 pladser, der er i salen.

En forestilling som 'Ronja Røverdatter', som lige har spillet for fulde huse på Folketeatret, kan ikke pakkes sammen og sendes på turné i landet. Scenografien er ganske simpelt for stor og teknisk kompleks. Hvis forestillingen skal af sted med Det Danske Teater, skal der bygges en helt ny scenografi, laves ny koreografi, og hele holdet skal igennem endnu et prøveforløb.

Det vil sige, at en forestilling bliver til to - med ekstra lønninger og udgifter til følge. Så er der jo ikke noget vundet eller noget sparet.

2. Folketeatret er et fuldt funktionsdygtigt og velfungerende teater med de nødvendige værksteder, malersal og skræddersal. Men vi har ikke for megen plads. Det Danske Teater producerer sine forestillinger i bygningen på Hvidkåldevej og sender dem på landevejen derfra. De to teatre ligger med cirka fem kilometers afstand. Og hverken Folketeatret eller Det Danske Teater har kapacitet til at huse en samlet personalegruppe endsige fælles værksted, skræddersal, prøvesale m.v. Ergo er fusionen ikke fysisk. Sparer man andet end én direktørlønning ved det?

3. Folketeatret og Det Danske Teater har tidligere lavet co-produktionen 'Klokken fra Notre Dame', hvor vi deltes om udgifterne. Folketeatret har desuden gennem nogle år købt forestillinger af Det Danske Teater som supplement til vores egne produktioner. Nogle gange er disse samarbejder blevet til på vores eget initiativ, andre gange på opfordring af Københavns Teater (daværende DST.) En løs-

ning, der i krisetider har gjort, at vi kunne opfylde vores spilleforpligtelse.

Vi har altså ikke nogen principiel modvilje mod co-produktioner eller samarbejder. Men vi frygter, at et fusioneret teater, under de nuværende økonomiske forudsætninger, ikke har ressourcer til at producere tre-fire forestillinger på Store Scene af den høje tekniske og kunstneriske kvalitet som f.eks. 'Ronja Røverdatter'. Og vores største - velbegrundede - frygt er, at man af økonomiske årsager er nødsaget til konsekvent at spille decideret turnéteater på Folketeatrets Store Scene.

Turnéteater er bygget til turnélivet og skabt til også at kunne fungere i gymnastiksale og på mindre spillesteder. En turnéforestilling synes ofte fejlplaceret og vil ofte tage sig mindre heldigt ud på en scene som Folketeatrets. Og det er både synd for publikum og for de medvirkende - og også for forestillingen.

4. Teatergængerne i København og omegn forventer meget og med god grund. Der er et stort udbud af godt teater på Københavns store teatre, de små storbyteatre og undergrundsscener. Går man i Det Ny Teater, har man en forventning om at se en storslået opsætning med kæmpestore scenografier, tekniske genialiteter osv. Går man i Sorte Hest, har man forventning om intimteater osv. Og når Folketeatrets publikum køber billetter til hele familien, så forventer og fortjener det en virkelig god oplevelse. Det kan vi give det - og det har vi pligt til at give det.

FOLKETEATRET PROTESTERER derfor mod den uigenomtænkte fusion - og har

gjort det fra første færd. Københavns Teater bad som følge heraf i august Folketeatrets bestyrelse udarbejde en alternativ løsningsmodel. Den fremsendte vi i september.

Denne alternative løsningsmodel viser, at Folketeatret ved at samarbejde med Danmarks tre største teatre uden for København, nemlig Aalborg, Aarhus og Odense Teater, kan sikre Folketeatret den nødvendige økonomiske stabilitet og et fortsat højt kunstnerisk niveau. Direktørerne på de tre pågældende teatre vil gerne samarbejde med os og er klar til at drøfte mulighederne omgående. De ser som vi et kæmpestort kunstnerisk og økonomisk potentiale i denne fleksible, frivillige ordning.

Ved at samarbejde med de tre store provinsteatre kan Folketeatret også fremover være i stand til at opføre forestillinger i samme størrelsesorden som dette års store publikumssucces 'Ronja Røverdatter'. Fidusen er, at vi deler omkostninger til produktionen, og at det er muligt at flytte forestillingen, da vores scener har omtrent samme størrelse og tekniske kapacitet og muligheder. Således kan vi bevare kvalitetsniveauet, det økonomiske overskud - og Folketeatret.

Nu skriver vi, som sagt, november måned. Folketeatrets bestyrelse har flere gange rykket Københavns Teaters bestyrelse for et svar og mener, at det er meget beklageligt, at den ikke har taget seriøs stilling til vores alternativ for længe siden. Ikke mindst fordi vores fremsendte materiale påviser netop de synergieffekter, som efterspørges i Københavns Teaters eget strategiplæg. Synergieffekter,

som vi på ingen måde kan se, at en fusion med Det Danske Teater bedre kan skabe.

Vores alternative løsningsmodel sandsynliggør derimod de økonomiske fordele, som efter alt at dømme har været den eneste bevæggrund for Københavns Teaters visionsløse fusionsforslag. Samtidig er samarbejdet med landsdelsscenerne kunstnerisk set et langt bedre match for Folketeatret end Det Danske Teater. Og det er sagt med al respekt for Det Danske Teaters turnéprofil.

Sidst, men ikke mindst, opretholder Folketeatret, i vores oplæg, sin status som et selvstændigt teater. Et teater, der kunstnerisk kan udvikle sig med øjnene rettet mod det københavnske publikum, som vi lever og eksisterer for.

Jeg forstår godt, at man i Folketeatrets kriseår efter Preben Harris' exit begyndte at se sig om efter en løsning, så Nordens ældste fungerende, folkelige teater ikke skulle gå tabt. Men at man fra Kulturministeriets og Københavns Teaters side ikke skeler til, at Folketeatret nu er i fremdrift igen, fatter jeg ikke.

Det gør Folketeatrets bestyrelse heller ikke. Og derfor er den ikke indstillet på at tiltræde fusionen med Det Danske Teater på det eksisterende, mangelfulde grundlag. Derimod håber vi, at kulturministeren og de kulturpolitiske ordførere vil tage vores alternative løsningsmodel op til seriøs overvejelse. Og gerne bede Københavns Teater om at gøre det samme. Så de sammen med vores trofaste publikum fortsat kan gå om ad Nørregade.

MALENE SCHWARTZ

VELKOMMEN TIL SÆSONEN 2007 - 2008

Så er tiden igen kommet, hvor en ny sæsons repertoire skal præsenteres.

Sæsonen vi i øjeblikket afvikler, er en sæson med store forestillinger og mange kunstnere på landevejene. I skrivende stund gæster *Midt om natten*, *Ægteskab på italiensk* og *Brødrene Karamazov* hele landet og publikum strømmer til. Det Danske Teater har solgt forestillinger som aldrig før, så det går faktisk rigtigt godt. Selv har jeg fornøjelsen af at turnere for første gang i flere år og det er en stor glæde at gense spillestederne, publikummerne og de lokale arrangører!

Den kommende sæson fastholder et stort og slagkraftigt repertoireudbud med endnu flere kunstnere på landevejene end foregående - 80 kunstnere bakket op af Det Danske Teaters meget dygtige stab, af såvel teknikere som folk i administrationen; en stab vi stoler på og er stolte af. Repertoiret i den kommende sæson kommer hele vejen rundt; der er nyt dansk, der er klassisk, komedie, drama og musik; et repertoire jeg er glad for at kunne præsentere.

Hovedstadens teaterliv er i denne tid præget af en vældig tumult, en tumult, som provinsens teater heldigvis ikke oplever. Her har der igennem de seneste år hersket en ro og kontinuitet, som har betydet, at vi støt og roligt har kunnet arbejde i fællesskab med teaterforeningerne rundt i landet for at opbygge og afvikle et bredt repertoire af høj kvalitet, som har skabt stor teaterinteresse, fremtid og har hævdet sig på danmarkskortet. Jeg har med *Ægteskab på italiensk* spillet i et helt nyt kulturhus i Helsingør, et totalt renoveret musikteater i Holstebro og i et nyt kulturhus i Værløse, det er i provinsen "det sner".

Nu er vi så i gang med at tilpasse os den nye kommunalstruktur og afventer, hvordan de nye arbejdsbetingelser og tilskudsordninger bliver. For Det Danske Teater er det afklaret. Vi bliver et rent statsteater, men ude omkring skal vi ud over statens investering. Her er den lokale kommunale opbakning vigtig og jeg er sikker på, at teaterforeningerne har gode kontakter, fingeren på pulsen og fremtiden for øje. Hvordan tilskudsordningerne fra staten, abonnementet osv. udformer sig, har vi endnu ikke fået endeligt svar på. Og en usikkerhed ude i landet er jo naturligvis: Kan man trygt købe forestillinger til den kommende sæson uden pludselig at stå med håret i postkassen? Her er vi jo forbandet afhængige af hinanden, vi der producerer teater og I der køber og formidler det.

Vi må ikke lade os skræmme eller forstyrre af, at tingene ikke rigtigt er på plads endnu. Vi skal holde fast, kæmpe og værne om teatrets kunstart. Arbejde for at øge publikumsinteressen; en opgave, hvis vigtighed politikerne må forstå og være med til at tage ansvaret for. Vi skal stille mod at få teater i de nye storkommuner, der indtil videre ikke har gjort så meget for kulturlivet, for at fortsætte udbygningen af de gode rammer rundt omkring i landet, som vi ved styrker publikumsinteressen og befolkningsgrundlaget. Så skal vi fan'ne nok knokle rumpetten ud af bukserne for at lave teater, der sparker røv.

Jeg håber, at fusionen med Folketeatret snart er på plads. Og jeg tror, alt andet lige, at den vil styrke også provinsens teaterliv. "Et kunstnerisk kraftcenter med teater for hele Danmark", hvor synergieffekten udnyttes optimalt. Så det er bare at ønske en god vind fremover for os alle.

Teaterchef
Waage Sandø
Det Danske Teater

